

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Spálená 76/14, Praha 1, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, zastoupený JUDr. Olgou Háčkovou, advokátkou se sídlem Roškotova 1737/6, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2013, čj. 45 A 7/2012 – 104,

t a k t o :

- I. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, čj. 8 As 4/2013 – 24, **se z r u š u j e .**
- II. Řízení o kasační stížnosti **se z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce se domáhal žádostí ze dne 25. 11. 2010 u Městského soudu v Praze poskytnutí informace o obsahu celého spisu správy tohoto soudu vedeného pod sp. zn. Spr 2443/2009. Žádost se vztahovala zejména k obsahu všech písemností předsedy soudu JUDr. Jana Sváčka adresovaných úřadu Městské části Praha 2, v nichž se JUDr. Sváček měl vyjadřovat k probíhajícímu přestupkovému řízení proti obviněnému soudci JUDr. Janu Klášterkovi a naznačovat správnímu orgánu, jak by měl ve věci postupovat a rozhodnout. Dále žalobce požadoval informaci o obsahu všech písemností, z nichž vyplývá, kterým úředním osobám a na jakou adresu elektronické pošty byly předmětné písemnosti odeslány. Žalobce požádal o kopie těchto písemností.

2. Podáním ze dne 16. 12. 2010 žalobce podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

II.

3. Žalobce podal dne 23. 8. 2011 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti. Domáhal se, aby Městský soud v Praze uložil Městskému soudu v Praze povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 25. 11. 2010 a Ministerstvu spravedlnosti povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 16. 12. 2010.

4. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 12. 2011, čj. Nad 31/2011 – 21, přikázal věc Krajskému soudu v Praze.

5. Dne 31. 5. 2012 žalobce vzal žalobu zpět v části směřující proti Ministerstvu spravedlnosti, protože ministerstvo již vydalo požadované rozhodnutí.

6. Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 6. 2012, čj. 45 A 7/2012 – 56, žalobu proti Městskému soudu v Praze zamítl (výrok I.) a řízení o žalobě proti Ministerstvu spravedlnosti zastavil (výrok III.).

7. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 29. 1. 2013, čj. 8 Ans 10/2012 – 46 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), rozsudek krajského soudu čj. 45 A 7/2012 – 56 ve výrocích I. a II. a vrátil věc v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.

8. Žalobce vzal zpět žalobu směřující proti nečinnosti Městského soudu v Praze podáním doručeným krajskému soudu dne 11. 12. 2013.

9. Krajský soud usnesením ze dne 13. 12. 2013, čj. 45 A 7/2012 – 104, zastavil řízení (výrok I.) a uložil Městskému soudu v Praze uhradit žalobci náklady řízení ve výši 21 730 Kč (výrok II.).

III.

10. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti výroku II. usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

11. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že krajský soud odůvodnil uložení povinnosti uhradit žalobci náhradu nákladů řízení odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud uvedl, že žalobce vzal žalobu zpět na základě sdělení stěžovatele o vydání rozhodnutí ve věci žádosti o informace, ale neupřesnil, o jaké sdělení stěžovatele se mělo jednat. Stěžovatel vydal dne 29. 3. 2013 rozhodnutí o odložení žádosti žalobce podle § 17 odst. 5 informačního zákona z důvodu nezaplacení úhrady za požadované informace. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci, který proti němu podal odvolání. O odvolání nebylo dosud rozhodnuto. Stěžovatel proto nemusel žalobce informovat o vydání tohoto rozhodnutí, a ani tak neučinil.

12. Krajský soud nesprávně uvedl, že žalobce byl postupem stěžovatele uspokojen. Stěžovatel nevyhověl žádosti žalobce a požadované informace mu neposkytl. Naopak odložil žádost pro nezaplacení požadované úhrady. Proti odložení žádosti se žalobce odvolal, stěží tedy mohl být uspokojen. Důvody zpětvzetí žaloby nejsou v napadeném usnesení vysvětleny. Odůvodnění výroku II. je tedy nedostatečné a nesrozumitelné. Stěžovatel svým jednáním nenaplnil podmínky uvedené v § 60 odst. 3 s. ř. s. pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení ve prospěch žalobce. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. napadeného usnesení a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

13. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že předmětem řízení před krajským soudem byla žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nikoliv žaloba proti rozhodnutí. Žalobce byl uspokojen vydáním rozhodnutí o žádosti o informace. Obsah tohoto rozhodnutí není podstatný a nebyl předmětem řízení před krajským soudem. Nečinnost stěžovatele byla ukončena vydáním rozhodnutí o žádosti o informace. Podle žalobce není zřejmé, co stěžovatel myslel námitkou, že nebyl povinen informovat žalobce o vydání „*tohoto rozhodnutí*“. Krajský soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s.

14. Dále žalobce upozornil, že kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí je nepřipustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

15. Závěrem žalobce poukázal na to, že stěžovatel je zastoupen zástupkyní z řad advokátů, přestože se jedná o soud v postavení správního orgánu. Žalobce zpochybnil potřebu odborného právního zastoupení stěžovatele a odkázal na řadu rozhodnutí Ústavního soudu, která se týkala zastoupení orgánů veřejné moci v řízení. Postup stěžovatele vzbuzuje dojem o zneužití práva a je veden šikanózním záměrem zatížit žalobce neúčelnými náklady řízení.

V.

16. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal, že kasační stížnost není přípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s., protože směřuje jen proti výroku o nákladech řízení.

17. Přezkum výroku o nákladech řízení je umožněn jen v případě, že soud věcně přezkoumá výrok ve věci samé (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, body 29 a násl.). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat výrok ve věci samé, protože tento výrok nebyl napaden a nebyly splněny podmínky § 109 odst. 3 s. ř. s., za nichž by soud byl oprávněn a povinen překročit rozsah kasační stížnosti. Stěžovatel výslovně uvedl (a to i v petitu kasační stížnosti), že napadá rozhodnutí krajského soudu pouze v rozsahu výroku II., tedy výroku o náhradě nákladů řízení. Také důvody kasační stížnosti směřovaly výhradně proti tomuto výroku. Stěžovatel nijak nezpochybnil samotné zastavení řízení o žalobě. Námitky vytykající krajskému soudu, že nevysvětlil důvody zpětvzetí žaloby, souvisely pouze s náhradou nákladů řízení. Stěžovatel se jimi snažil zpochybnit, že žalobce byl uspokojen, a tvrdil, že žalobci z tohoto důvodu nenáležela náhrada nákladů řízení. Nejvyšší správní soud proto nemohl přezkoumat námitky směřující proti výroku II. usnesení krajského soudu. Tento jediný stížní bod byl vyloučen z přezkumu na základě § 104 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 As 28/2008 – 35, nebo ze dne 30. 9. 2010, čj. 4 Aps 6/2010 – 64).

18. Na neveřejné poradě senátu dne 29. 1. 2014 Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. usnesením ze dne 29. 1. 2014, čj. 8 As 4/2014 – 23.

19. Dříve než bylo usnesení čj. 8 As 4/2014 – 23 doručeno účastníkům řízení, stěžovatel vzal kasační stížnost zpět v plném rozsahu podáním ze dne 6. 2. 2014.

20. Usnesení o odmítnutí kasační stížnosti se nestalo pro soud závazným, protože podle § 55 odst. 2 s. ř. s. soud je vázán usnesením, jakmile je vyhlásil, a nevyhlašuje-li se, doručením. Usnesení o odmítnutí kasační stížnosti se nevyhlašuje, soud je jím proto vázán pouze tehdy, bylo-li účastníkům doručeno. V posuzované věci usnesení čj. 8 As 4/2014 – 23 nebylo účastníkům doručeno, soud je proto s ohledem na zpětvzetí kasační stížnosti zrušil (výrok I. tohoto usnesení) a pouze založil do spisu. Řízení o kasační stížnosti pak zastavil [§ 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.].

21. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. února 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu